

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V središču meseca avgusta sije slovesnost vnebovzvetja Device Marije, ko praznujemo slavo, ki si jo je zaslužila naša Mati s svojim popolnim odgovorom na božjo milost, in ki je tudi podoba blaženosti, ki nas čaka, če bomo zvesto odgovorili na krščansko poklicanost.

»Medtem ko je Cerkev v blaženi Devici že dosegla popolnost, v kateri je brez madeža in brez gube (prim. *Ef* 5, 27),« nas spominja drugi vatikanski koncil, »pa si verniki še prizadevajo, da bi zmagovali nad grehom in rasli v svetosti. Zato svoje oči dvigajo k Mariji, ki sveti vsemu občestvu izvoljenih kot zgled kreposti.«[1]

V mesecu, ki ga sedaj začenjamo, so še drugi Marijini prazniki, ki nas navdajajo z veseljem. Jutri, 2. avgusta, je spomin Angelske Matere božje; 5. avgusta je obletnica posvetitve bazilike svete Marije Snežne, ko se spominjamo božjega materinstva naše Gospe. Proti koncu meseca, 22. avgusta, praznujemo kronanje presvete Device kot Kraljice in Gospe vsega stvarstva. Naslednji dan nam prinaša obletnico trenutka, ko je sveti Jožefmarija v svoji duši zaslišal tisto spodbudo: *Adeamus cum fiducia ad thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur*: Pojdimo z zaupanjem k prestolu slave, k presveti Mariji, da dosežemo usmiljenje.

Ti dnevi vabijo tudi k premišljevanju o tem, da nam je Bog pripravil večno prebivališče v nebesih, kjer bomo prebivali z dušo in poveličanim telesom, potem ko bomo zvesto prehodili pot, ki jo je Bog določil vsakemu človeku, zavedajoč se, da obstaja neskončno število načinov, kako naj hodimo po stezi, ki vodi k slavi.

Največji del moških in žensk Gospod kliče k posvečevanju v zakonskem stanu; drugi, prav tako številni, prejmejo dar celibata, s katerim služijo Cerkvi in dušam *indiviso corde* [2], z nedeljenim srcem. V katerem koli primeru – najsi bo v zakonu ali v celibatu – gre vedno za božjo poklicanost, klic, ki ga Gospod namenja vsakemu človeku.

Že od tridesetih let preteklega stoletja nam je sveti Jožefmarija popolnoma prepričan oznanjeval to dejstvo; to so bili časi, ko se je poklicanost k svetosti razumela skoraj izključno kot stvar duhovnikov in tistih, ki so izbrali redovniško življenje. Kljub temu je naš Oče vztrajal v svojem oznanjevanju in v duhovnem vodenju mladih: ***Se smeješ, ker ti pravim, da si "poklican za zakon"?*** – ***Tako je, res si poklican.***[3]

Da bi bili otroci dobro vzgojeni, jim je treba pomagati, da bodo pridobili ustrezno izobrazbo za svojo svobodno izbiro poti, ki jih bo vodila k Bogu; ta naloga pripada tudi staršem. Cerkev je vedno vztrajala na tem, da očetje in matere ne morejo prenašati te obveznosti na druge ljudi. Že Pij XI. je obsodil zlo »naturalizma, ki (...) vdira na področje vzgoje v tej tako občutljivi zadevi, kakor je morala in čistost«[4]. Tudi sveti Janez Pavel II. v apostolski spodbudi *Familiaris consortio* znova potrdi, da »je nepogrešljiv pogoj vzgoja k ljubezni kot dajanju samega sebe. Spričo kulture, ki večinoma "banalizira" človeško spolnost, ker jo živi in razlaga v okrnjeni in osiromašeni obliki, ker jo povezuje edinole s telesom in egoistično pojmovanim uživanjem«[5], morajo tisti, ki vodijo družino, pri tej nalogi zelo resno razmisliti o dostojanstvu človeške osebe, ustvarjene po božji podobi in sličnosti.

V tem kontekstu je popolnoma nemogoče opustiti vzgojo za čistost kot krepost, ki razvija pravo zrelost vsakega človeka in ga naredi zmožnega spoštovati in promovirati pripadanje telesa Bogu. Zato morajo tisti, ki so na čelu družine, temu posvečati posebno pozornost in skrb ter opaziti znake božjega klica k vzgoji za devišstvo kot najvišji obliki podaritve samega sebe, kar je bistven pomen človeške spolnosti[6].

Očetje in matere lahko in včasih morajo prositi za nasvet osebe s primerno izobrazbo, toda pobuda in odgovornost vedno pripadata njim. Ni treba, da imajo pomisleke ali strah pred soočenjem s to temo. Obračam se predvsem na vernike in sodelavce Dela, ki so poklicani k zakonskemu stanu. Z nadnaravnim čutom in človeško ljubeznijo, z bližino in dostojanstvenostjo boste opazili nemir, ki se pojavlja v vaših otrocih, in takrat boste delovali tenkočutno, opirajoč se na molitev.

Sveti Jožefmarija je resno in ljubeče svetoval staršem, naj sami poskrbijo za to, da bodo z otroci govorili o izvoru življenja, tako da bodo uporabili primere, ki jih bodo otroci lahko razumeli. To je veliko obzorje tudi za tiste zakonce, ki jim Bog ni dal potomstva, da bi s svojim zgledom in s svojo besedo sodelovali pri obrambi čudovite kreposti čistosti.

Spomnil sem že, da Bog večji del ljudi kliče v zakonski stan. V pripravi na ta korak ima pomembno vlogo čas skupne hoje, ko sta zakonca še fant in dekle. *Katekizem katoliške Cerkve* pravi, da imajo otroci pravico in dolžnost izbrati svoj poklic in svoj življenjski stan, obenem pa dodaja: »Sprejeli bodo nove odgovornosti v zaupljivem odnosu do svojih staršev, katere bodo vpraševali za mnenja in nasvete ter jih radi sprejemali. Starši bodo budno pazili na to, da ne bi nad svojimi otroki izvajali prisile niti pri izbiri poklica niti pri izbiri zakonca. Ta dolžnost zadržanosti pa jim ne prepoveduje, da jim ne bi pomagali – ravno nasprotno – z razsodnimi nasveti, zlasti ko si nameravajo osnovati družinsko ognjišče.«[7]

Naš ustanovitelj priporoča, naj čas skupne hoje ne traja predolgo; toliko, da lahko prideta do zadostnega vzajemnega poznavanja in se prepričata, da obstaja ljubezen, ki mora pozneje vedno bolj rasti. Medtem pa se je nujno treba z zmernostjo in gospostvom držati zahtev božje postave.

Na žalost so se tudi na tem področju razširile zmotne ideje in ravnanja, ki so v popolnem nasprotju z naravno postavbo in pozitivno božjo postavbo. Papež Frančišek je na neki avdienci pred nekaj meseci razlagal nekatere točke tradicionalnega nauka Cerkve. Med drugim se spominja, da se **zavezo ljubezni med moškim in žensko, ki je zaveza za vse življenje, ne improvizira, ne naredi se je z danes na jutri, ne obstaja »ekspresni zakon«.** Na ljubezni je treba delati, treba je hoditi, je poudaril papež Frančišek. **»Zaveze ljubezni med moškim in žensko se človek uči in jo izpopolnjuje**[8]. Prav tako je bil realističen tudi s temi besedami: **kdor hoče imeti vse in takoj, potem tudi popusti glede vsega in takoj pri prvi težavi ali ob prvi priložnosti.**[9]

Če so starši pozorni na fizični in duhovni razvoj otrok, bodo z lahkoto opazili, kdaj potrebujejo ustrezen nasvet ali usmeritev. Obenem morajo prepoznati mogočo in čudovito poklicanost katerega izmed otrok k temu, da bi se posvetil služenju Bogu in dušam v apostolskem celibatu. Ko se starši ustrašijo take situacije in se neprimerno upirajo tej izbiri, s tem dokazujejo najmanj to, da je duh Jezusa Kristusa zelo plitvo prodril v njihove duše in da njihovo krščanstvo ostaja zelo površinsko. Logično je, da o tem premislijo v božji navzočnosti in da v primeru zavračajoče držbe spremenijo svoje ravnanje. Mislim, da samo tisti, ki ljubijo pot celibata, globlje razumejo veličino čistega zakona.

Vrnimo se na začetek teh vrstic. Sveti Jožefmarija je bil po božji volji odločen glasnik poklicanosti k svetosti v slehernem stanu. Pogosto je ponavljal, da blagoslavlja zakonsko ljubezen z obema svojima duhovniškima rokama, kajti **zakonca sta delivca in prvina (materija) zakramenta zakona (...). Hkrati vedno pravim, da tisti, ki sledijo poti poklicanosti v apostolskem apostolatu, niso samotarji, ki ne razumejo ali ne cenijo ljubezni; ravno nasprotno, resničnost te božje Ljubezni – to rad napišem z veliko začetnico –, ki je bistvo vsake krščanske poklicanosti, daje smisel njihovemu življenju.**

Nikakršnega protislovja ni v tem, da tako cenimo poklicanost v zakon ter razumemo tudi višjo odličnost poklicanosti v celibat propter regnum coelorum (Mt 19, 12), zaradi nebeškega kraljestva. Prepričan sem, da kateri koli kristjan v polnosti razume, da sta ti dve stvari združljivi, če poskuša spoznati, sprejeti in ljubiti nauk Cerkve ter če prav tako skuša spoznati, sprejeti in ljubiti svojo lastno osebno poklicanost. Se pravi, če ima vero in živi iz vere (...).

Zato kristjan, ki se poskuša posvečevati v zakonskem stanu in se zaveda veličine svoje poklicanosti, spontano čuti posebno spoštovanje in globoko naklonjenost do tistih, ki so poklicani v apostolski celibat; in ko se kateri izmed njegovih otrok po Gospodovi milosti poda na to pot, se iskreno veseli. Še bolj začne ljubiti svojo lastno poklicanost v zakon, ki mu je omogočila izročiti Kristusu – ki je vélika ljubezen vseh, v celibatu ali poročenih – sadove človeške ljubezni[10].

15. avgusta bomo tako kot vsako leto obnovili posvetitev Opus Dei presvetemu Marijinemu Srcu, kateremu ga je naš Oče prvič posvetil v sveti hiši v Loretu leta 1951. Spodbujam vas, da velikokrat ponovite molitveni vzklik, ki nam ga je takrat priporočil: *Cor Mariæ dulcissimum, iter para tutum!*, s katerim je prosil Marijo, naj vsem pripravi varno pot – tistim, ki so prejeli zakonsko poklicanost, in tistim, ki sledijo Jezusu po stezi apostolskega celibata.

Pred nekaj dnevi sem imel priložnost iti v Lurd, v mislih pa tudi v vsa svetišča, posvečena naši Materi, in sem vas tako spremljal po krajih, kjer se nahajate. Vedno se pridružujte moji molitvi za papeža, za njegove namene in za prihajajočo sinodo o družini. Pred časom so mi neki ljudje, ki ne poznajo Dela, večkrat dejali: »V Opus Dei se zelo ljubi Marijo,« in popolnoma prav imajo. Vsak od nas se mora truditi, da bi jo ljubil še bolj.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. 8. 2015

[1] II. vatikanski koncil, *Dogmatična konstitucija o Cerkvi (Lumen gentium)*, št. 65.

[2] Prim. 1 Kor 7, 32-34.

[3] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 27.

[4] Pij XI., Okrožnica *Divini illius Magistri*, 31. 12. 1929, št. 49.

[5] Sveti Janez Pavel II., *Apostolsko pismo o družini (Familiaris consortio)*, 22. 11. 1981, št. 37.

[6] Prim. *Prav tam*.

[7] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 2230.

[8] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 27. 5. 2015.

[9] *Prav tam*.

[10] *Pogovori z msgr. Escrivájem*, št. 92.